

Kolozsvári András

Petőfi emlékévé, 2022–23

Drón repül és rakéta robban,
rá sorozatlövő felel,
tízezer szám szórja a srapnel
a gyors vagy a lassú halált,
falat bedönt, betont felszaggat,
házat rommá lő, s továbbpörög –
nem szabadság, nem arra rímel
se a harc, se e versszöveget.

Akna írja a történelmet,
a háború biz gépre száll,
tankgyúrta szív az anyafölded,
te megveszekedett Tanár!
Hazád, pólyába zsugorodva,
feltámadását várja tán,
néped, hol az alföldnek odva,
ott tűnődik tört igazán.

Hegyeitől meghántva, simul
el a földön, lapos guta
látogatja néhanap, s írul
megugatja minden kutya.
Nem gyávaság, valami más,
nem önzés, valami egyéb,
nem elnyomás, valami más,
nem az szegte kedvét s eszét.

2022. november 8.,
az orosz–ukrán háború
hetedik hónapjában

B. KOVÁCS ANDRÁS (1949) újságíró, szociográfus, költő. Verseit KOLOZSVÁRI ANDRÁS néven publikálja.

A nyelvnek kútja

Mélységesen mély a nyelvnek kútja
a szófűzés ősi képeket dob föl
leereszkedhetünk a hieroglifákig
s onnan tovább a rajzig
a barlangi hasonmásig
a mágia homályában derengő erőig
mely lebírja a rémet s az ellenerőt
a vadat és a húsából evőt
az életet forró eledelt
felkelti a szerelmet a kint legyűri
(amibe visszatérünk mindannyian)
mert társtettesek
a nézők és írók-rajzolóok
- hát írok

Bogárhátú

Söpör, söpör a szél a kertben,
szomszéd falvakkal levelez,
a diófa is úgy ing, egyben,
cseppel pecsétel az eresz.
Csikordul az évszak a sarkán,
fordul egyet a színpada,
a fagy forráz szerte a lombon,
s kötés alól a kín maga
bukkan elő.
Felhőkarcolók világában,
én bogárhátúban lakom,
az ömlengő próza korában,
az ó formákat tajkolom.
Válasz érkezik a szomszédból,
ott értik levelem szavát,
a dal még bírja ezt a távot,
emberül szól, s azt adja át.

Reád hagyom

Veled próbáltam, édes, a szerelmet,
s mi lélek lett belőle, nem kevés,
az ember születik, él, sóvárog s elmegy,
a képe kiplakátolt feledés.

Ha majd megmér a szűkmarkú idő,
és szakadna a párkák fonala,
te csomózd össze: szépség és erő,
hisz kotta is vagy, nem csak dallama.

E betűhalmazt, édes, Rád hagyom,
sáfárokodj véle, ez volt mindenem,
s lehet tied is, nem fukarkodom,
csak olvadj benne fel, Egyetlenem!

Majoros Áron Zsolt: Katekézi, 2022

„Fordulj Keletnek, drága Föld!”

Alfred Tennysonnak
emlékének ajánlom

Kelet elfordul s fájón nézi,
mint szakad el tőle a múlt.
Nem érni utol – ez a vágya.
A régi kihűlt és kimúlt.

Európa kettészakadva
néz egymással farkasszemet.
Nem kívánok már olyan lenni
– nyögi Kelet, köztes szelet.

Nyugat kinyújtaná kezét,
polipkarral ölelné át:
– Nem kell! – elhárítanók immár.
– Akkor inkább az Ararát!

Ha majd új Vízözön után
szépen kiszállunk délután.
(A Dél után.)